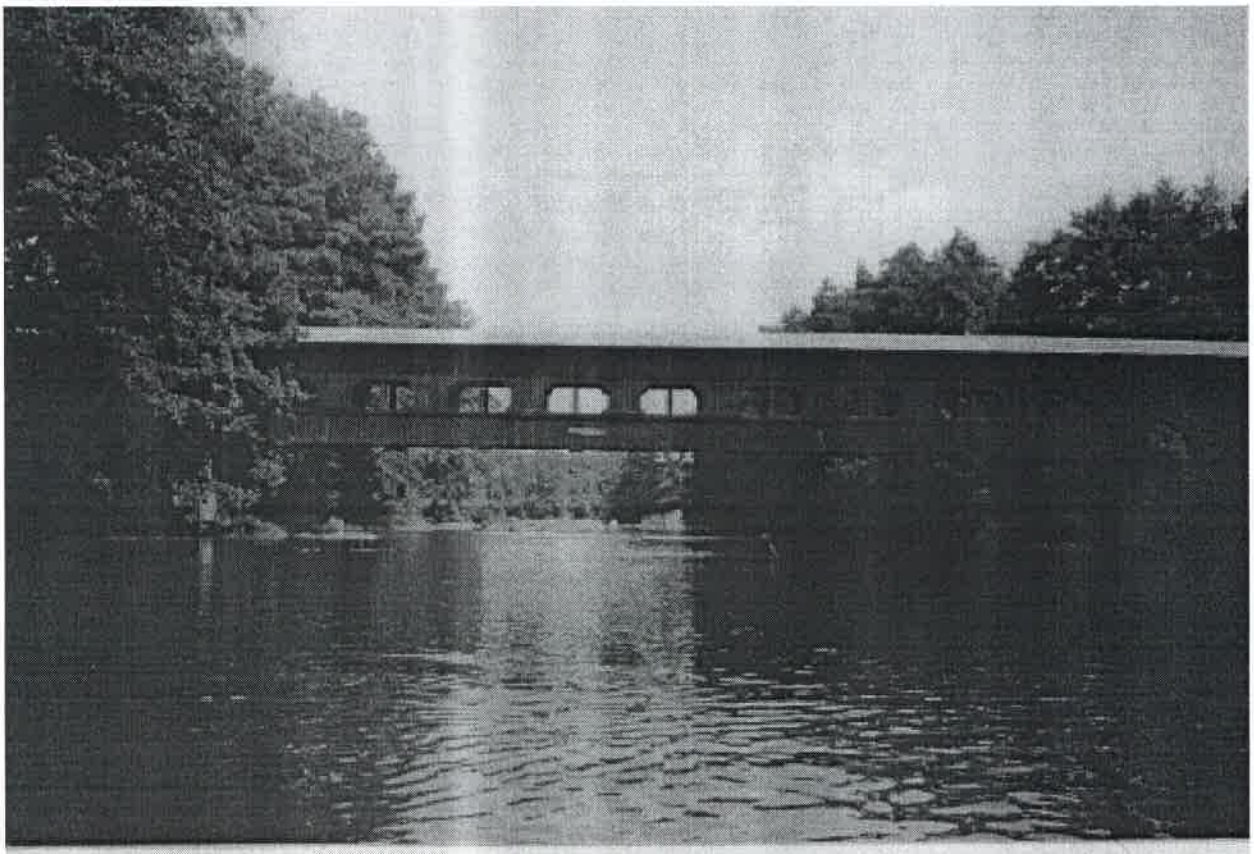

KRONIKA
Ohře 95

18.8.1995 - 27.8.1995

text: Žluťas

grafická úprava: Pája

4/22

Letošnímu puťáku předcházel, jako obvykle, týden příprav. I když se nás scházelo poněkud méně, než jiné roky, podařilo se nám připravit všechno potřebné včas. Všichni jsme se sešli až v pátek odpoledne, vyjma nadšenců (Blecha, Pavel, Arny Mlž), kteří již ráno vyrazili trénovat na kanál do Troje. Nejdříve jsme nacpali do vleku pádla, vesty a stany, ale hlavně lodě. Potom jsme na loučce za barákem rozdělávali erár. Někdo se přihlásil dobrovolně, někomu bylo vybráno a skončilo to takhle:

ANČA,	ŽLUŤAS	velká konev
ONDRA,	VÁLEC	laminovací potřeby
		Pavlova konev
MAGDA,	VIKI	malá kredenc
		lékárna
JOHNSON,	BÁRNY	tropiko
		Medvědovy věci
LENKA,	NOVA	hrnce
		náhradní pádlo
MARTINA,	MLŽ	kanystr
		Árnyho bágel
TOMÁŠ,	CVRK	žracák
		náhradní pádlo
MATOUŠ,	PÍŇA	žracák
FILIP,	KOSMIČ	náhradní pádlo
		3x kanystr
MÁRTY,	MONČIČÁK	sekery, lopatka, pila, rošt
BLECHA		2x dvojpádlo

Pomalou se stmívalo, a jelikož se všichni těšili na vodu, vydali se ti nejvíce nedočkaví do bazénu v Podolí, alespoň si zaplavat. Ostatní se zabývali ping-pongem, jídlem a přebalováním potřebných věcí a hlavně skládáním PUZZLE v jedničce. Ti největší nadšenci zůstávají vzhůru až dlouho do noci a podařilo se jim téměř celou skládačku dokončit.

TÝDEN PŘÍPRAV :

První den začal pro některé už ve 2 hodiny ráno. Ten někdo byl Mončičák, kterého vzbudil budík nařízený jeho kamarády. Jinak noc proběhla celkem klidně. Ráno v 7.00 hodin jsme byli probuzeni Žlutákem a Ančou. Místo snídaně jsme dostavěli PUZZLE, a když po chvíli nervozity (hlavně Žlutákovi) přijelo auto, naložili jsme bagáž, připráhli vlek, popřáli Blechovi a Vikimu šťastnou cestu a vyrazili jsme na nádraží. Tam se k nám přidal Mlž, a tak jsme komplet. Vlak byl poněkud přeplněný a stalo se, že se do něj někteří cestující vůbec nevešli. To ovšem nebyl náš případ. My jsme se nacpali kam se dalo.

Vlak se naštěstí postupně uvolňoval a nám se nakonec podařilo obsadit celé kupé, kde jsme si mohli i sednout. Míst ovšem bylo poněkud méně než zájemců o sezení, a tak se rozpoutal nelítostný boj prokládaný jen krátkými chvilkami příměří. Několik lidí se v zápalu sedací horečky dostalo až na dno kupé, pod nohy ostatních (v pořadí Píďa, Filip, Tomáš, Martina, Válec Arnošt, Bárny, Kosmič, Mlž a Lenka, ta dokonce 2x). Když už to konečně vypadalo, že všichni sedí, vlak stavěl v Chebu.

Vydali jsme se směrem, kde jsme tušili řeku. Nejprve jsme přešli docela hezké náměstí a křivolakými uličkami došli až k řece. Zde jsme se museli rozhodnout, kterým směrem se máme vydat po "proudu". Voda tu totiž netekla všemi směry. Vyslali jsme tedy průzkumníky, aby našli Vikiho a naše loď. Píďa a Matouš, jak se ukázalo, šli špatně, a tak jsme se vydali za Magdou a Martinou. Zanedlouho jsme je dohonili a také jsme našli Viktora loď i bagáž. Jen Bleška odjel s vlekem do Klášterce a vracel se vlakem. Dali jsme oběd, převlékli se do vodního a pomalu nakládali loď. Zvolili jsme hlídací dvojici (Magda a Viktor), která čekala na Blechu a vyrazili jsme.

Byl to olej, a když ne, tak to byla mělčina. Cestu jsme si zpestřili blbnutím na nalezené fošně (Mlž a Nova) a na prvním jezu v Jindřichově bezvadnou koupačkou. Jez byl na koruně opatřen gumovou rourou o průměru asi 1,5 m, která byla obzvláště vhodná ke skákání, klouzání a všelikému blbnutí. Ač je to jez z vodáckého hlediska naprosto nevhodný, musí se nepříjemně obnášet, nám všem se moc líbil a zpestřil nám jinak nezajímavou cestu. Pár minut potom co jsme jez opustili

začalo pršet, byla to naštěstí jen krátká přeháňka. Všichni jsme se nacpali pod most a uvažovali kde strávíme noc. Někteří (Filip) navrhovali, aby jsme zůstali už pod tímto mostem, když však projel první vlak, rychle svůj názor změnili.

Vyrazili jsme dál. Žluťák hledal tábořiště, kde prý již před 13 lety tábořil. Kupodivu ho našel Matouš. Právě začínala bouřka, a tak jsme všichni postavili stany v rekordním čase. Je ovšem třeba podotknout, že někteří měli problémy a bylo vidět jedince, kteří museli svůj stan honit v silném větru po louce (např. Tomáš).

Pršet přestalo poměrně brzy a my se pustili do shánění dřeva a přípravy společné večeře. Dnes byly brambory s landšmíto-cukínovou přílohou. Bylo to docela jedlé.

Po večeři jsme se rozdělili do služeb a část lidí vyrazila do blízké civilizace. Pavel, Lenka + kibicové se pustili do psaní kroniky. Tato činnost byla provázena neustálými výbuchy smíchu.

Mlž začal psát deníček bonzáček, což vzbudilo značný ohlas a kde kdo přidával své postřehy. Po večeři se také mylo nádobí a Lenka si myla i nohy, ovšem nějak se zapomněla zout. Jak se drala zpátky na břeh, málem přišla o ešus.

Poté, co přestalo být vidět, vytvořil se vedle ohně debatiní kroužek, který vydržel až do návratu procházejících se několikaic. Většina lidí šla spát, jenom několik vytvalců sedělo u ohýnku až do jedenácti. Pak zelezli do spacáků i oni.

deníček bonzáček

Někdy v noci nás našel Medvěd a tím se konečně doplnil stav mužstva na plný počet. Ráno nás probudila služba pod vedením Matouše a připravila nám první put'ákovou snídani.

Po namáhavém balení, při kterém Medvěd zjistil, že si zabalil dvě pravé boty do vody a dával dost hlasitě najevo, jak ho to štve, jsme se konečně vypravili na další drsnou etapu.

Drsná etapa....

Během prvních pěti kilometrů jsme zdárně překonali tři jezy s přepady 1m, 1.9m a 1.5m, kterých si bohužel nikdo nevšiml. Přesto jsme se na nich vyblbli dosytosti.

Na oběd jsme chtěli zajít do vodáckého bistra "u Kokota". Jídelníček byl dost chudý a tak si nabízenou klobásu za 15 Kč nikdo nedal a raději jsme obědvali na vodě chlebík s paštikou. Spojili jsme se do katamaránu a začali distribuovat potravu.

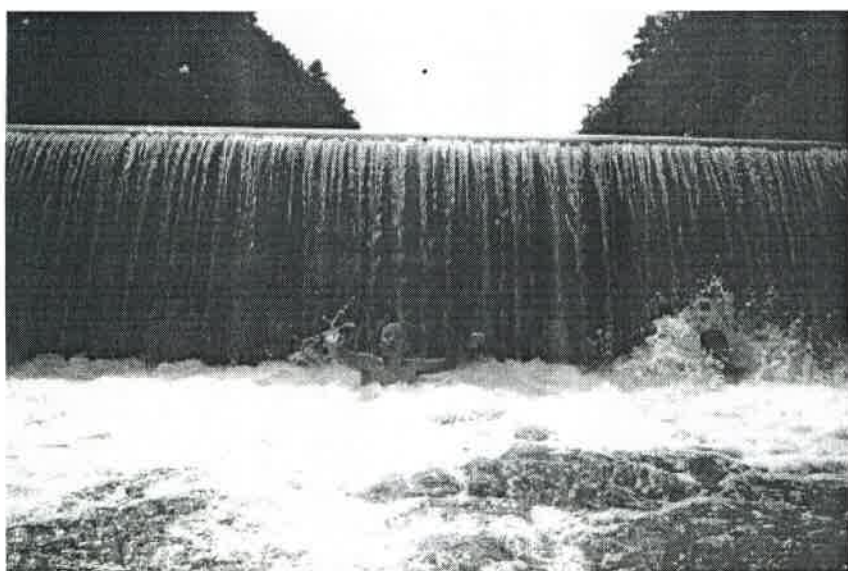
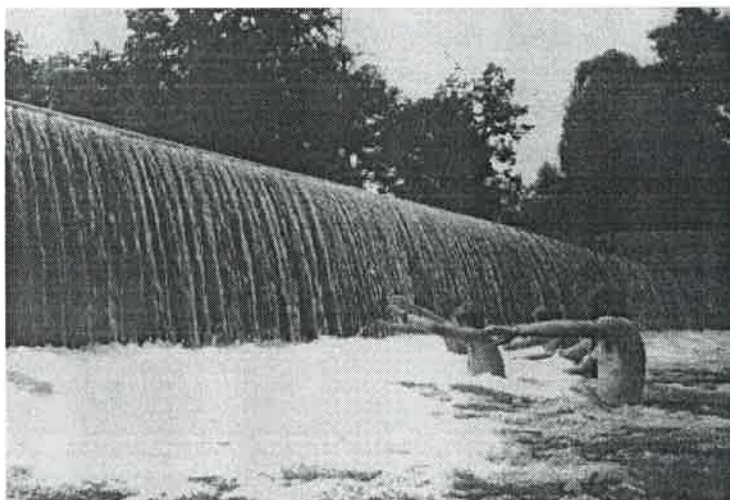

Řeka se ovšem kroutila a naše soulodí bylo v jedné zátočině nelítostně vrženo zrádným proudem do křoví. Nejvíce to odnesla posádka Magda-Viktor, která byla bohatší o několik odřenin a Viki zanechal v houští i kus svého trika. S naplněnými žaludky se většina rozložila do lodí a oddala se zaslouženému odpočinku.

Ten byl přerušen až příplutí k perfektní vodní houpačce, která se stala výzvou všem drsným mužům i dívkám. Abychom dokázali, že do této sorty patříme, zastavili jsme a pustili se do zápolení o nejlepší záda. Po náročných skocích z 1m výšky vyhrál, dle odborné poroty Mártý , jelikož jeho záda byla prý červená ještě v pozdním večeru.

Když jsme se dostatečně vyřádili nasedli jsme opět do lodí a nechali se unášet proudem, až k dalšímu drsnému jezu. Poměrně vysoký jez (1,9m) byl pro deblovky nesjízdný a nestažitelný a vychutnat si ho mohly pouze kajakáři a singlovka.

Davové šílenství

Ostatní se pod ním vrhli do ledové vody a všichni jsme si vyzkoušeli jak se dýchá za vodní stěnou.

Když už jsme byli podobní kusům ledu opustili jsme i tuto vodní atrakci a zahřívajíc se občasným pádlováním, dorazili jsme do dnešního tábořiště u hezkého provaleného jezu v Šabině.

..jak se dýchá..

Po vybudování tábora a natahání dřeva se služba pustila do přípravy večere a ostatní nadšenci se jali blbnout na peřeji. Někdo jen tak jezdil na lodi, ti drsnější ji splavávali. Při této činnosti utrpěl Mártý

drobné poranění sedací části a roztržení plavek. Arny, Mlž a Cvrk se pustili do budování vracáku, za což se jim dostalo nevybíravých slov od správce kempu a byli nuceni tuto činnost ukončit.

Tábořiště Šabina

.. budování ležení...

Pak už byla večere hotová a kolínka s majdou nám přišla po tak namáhavém dni k chuti. Večer jsme se sesedli kolem ohně a pěli drsné zálesácké songy. Lidé se postupně vytráceli do stanů a kolem půlnoci už byli u ohně je ti nejvytrvalejší. Ti vydrželi debatovat o životě již jen chvíli a pak ulehli i oni.

Árny ležící spící.

Dnes se díky Medvěďově službě posunul budíček až na 9.30 a každý se jistě vyhájel do růžova. Snídaně (rohlík se sýrem + čaj) i balení nám šlo "velmi rychle", a tak jsme již v 11.15 vyráželi na vodu. Počasí nebylo nic moc a občas spadla i nějaká ta kapka. První jezík nás čekal hned po vyplutí a byl krásně sjízdný pro všechny lodě. Po třech kilometrech poklidné plavby skrápěné občasným deštěm jsme dorazili k dnešnímu druhému jezu. Je v Tisové a my ho museli dlouze a nepříjemně obnášet. Skákali ho jen naši zkušení kajakáři a singl Árný.

Řeka zde opouští své přírodní koryto a ze všech stran do ní ústí vývody z okolních továren.

Občas to vypadalo, že plujeme spíš po nějaké stoce. Jako obvykle jsme dali oběd na vodě. Samozřejmě byl opět šílený zmatek se sháněním jednotlivých potravin, a tak není divu, že se najednou ocitla Magdina konzerva ve vodě. I přes okamžitou a obětavou pomoc v hledání (Viki, Žluťas) se však paštiku v chaluhách najít nepodařilo.

Jak již bylo zmíněno, řeka v tomhle úseku není nic moc pohledná, ovšem nejtěžší rána pro duši každého správného vodáka čeká v Královském Poříčí. Místo stromů je na břehu obrovská továrna obklopená paneláky. Naštěstí je zde alespoň stupeň, který nás plně zaměstnal při obtížném spouštění mezi ostrými kameny.

Odtud až do Lokte jsme se povalovali na lodích a nechali se unášet dravým proudem.

Po té, co se na skále nad řekou objevil loketský hrad věděli jsme, že se blížíme k cíli dnešní etapy. Zbývalo už jen překonat oba loketské jezy.

Ten první jsme přetahovali v suché části jezu a sjížděli ho jen kajakáři,

kteří byli líní si nandat i špricky. To se málem nevyplatilo Mlžovi, který musel eskymovat, přičemž přišel o čepici. Ve snaze ji dohonit se málem několikrát znovu udělal. Nakonec se mu podařilo ji dostihnout a stihl i vylovit Pavlovu helmu, která jen tak plavala kolem.

Dokonce se mu podařilo s plným kajakem dojet až ke břehu, ale při dramatickém vystupování mu čepice znovu zmizela ve vlnách jezu. Odvážným skokem se mu ji podařilo konečně zachránit.

Po odjezdu většiny deblovek trénovali ještě Píďa, Mlž a Árny na proudu z polouzavřené propusti přejezdy a eskymáky za občasných moudrých rad Matouše a Medvěda. Necelý kilometr od tábořiště ná čekal poslední dnešní jez. Kromě kajaků ho sjel jen Matouš, Filip s Kosmičem a Žluťák, který se ovšem musel na jez vrátit pro zapomenutou Anču. Všichni ostatní jez raději spustili.

LOKET

Po zabydlení vyrazili všichni na dřevo. Služba v čele s Medvědem nám pak za odměnu připravila šťouchané brambory se zelím. Večer se vypravila skupinka ve složení Anča, Žluťas, Píďa, Matouš, Bleška a přes všechny Matoušovy nástrahy i Mončičák na prohlídku nočního hradu a města.

Medvěd, kterému byl v dobré víře svěřen prozatímní dozor nad táborem, byl po návratu nalezen v místním BUFETU ve společnosti několika alkoholiků!!! Ještě jsme se pokoušeli chvíli zpívat, ale bylo dost obtížné překřičet okolní skupiny, a tak se většina vytratila do svých stanů.

P.S. Dnes měla Nova narozeniny, a tak byla jako ostatně každý rok na puťáku řádně smočena v řece a posléze zahrnuta přívalem gratulací od všech svých kamarádů.

Po snídani proběhlo dramatické losování, které rozhodlo o tom, že si v táboře budou celý den válet šunky Válec a Mártý. Všichni ostatní si zapakovali svačinu a vyrazili na prohlídku hradu.

Přestože na loketském hradě není mnoho exponátů, byla prohlídka prokládaná veselými historkami, velmi zajímavá.

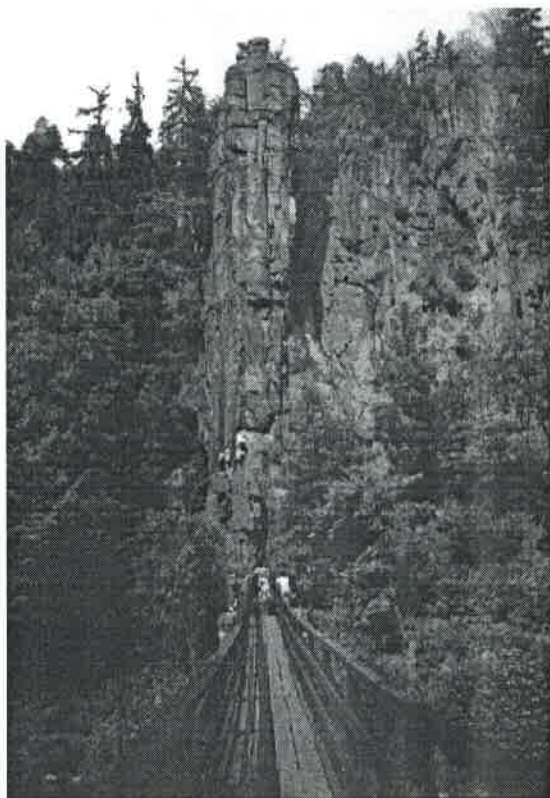
Na hradním nádvoří jsme viděli i představení, které nám všem dostatečně názorně objasnilo jak to chodilo za dob rytířů a princezen. Nejvíc nás ovšem zaujala návštěva vězení, kde byli k vidění i zapomenutí vězni.

Mají zde k dispozici i věž, na které mohou některé dvojice zpečetit svůj vztah na věky (prý tisíce děkovných dopisů z celého světa). Po náročném

prohlídce jsme se na hradním nádvoří posilnili a vydali se na další cestu ke Svatošským skalám.

Po příchodu na místo jsme všichni smočili svá rozpálená těla v chladné řece.

Velká většina přítomných se pustila do budování vodních drah a jen pár nadšenců (Píďa, Matouš a Johnson) se vydalo na další cestu do Doubí.

Dalších pár odvážlivců pod Blechovým a Žlutásovým vedením začlo zdolávat okolní skály. Po vystoupení na několik vrcholů se nám otevřel nádherný výhled na údolí Ohře.

Jelikož čas kvapil, byl pomalu čas k návratu do tábora. Zde služba začala s přípravou večere a Mlž s Árnym se vydali na loketské jezy "blbnout".

Mlžův výraz po večerním blbnutí...

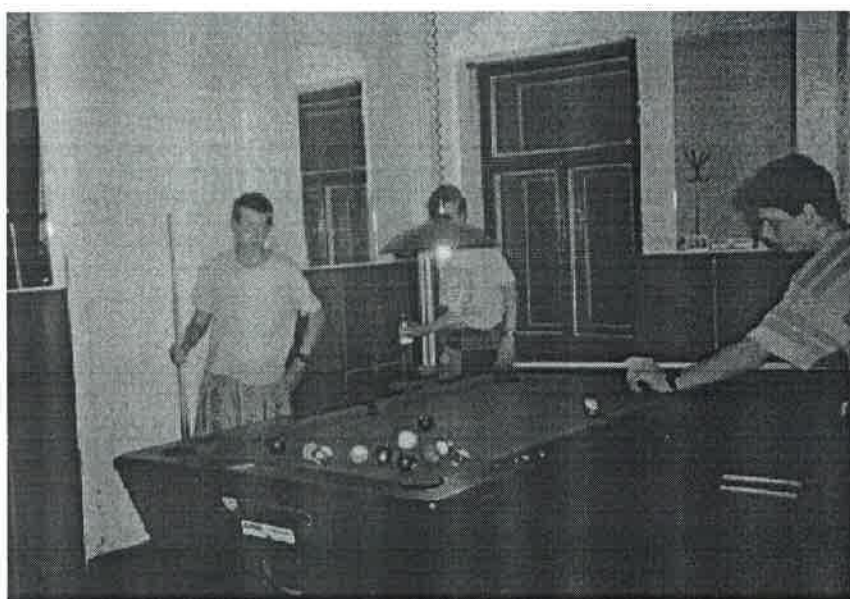
procházka...

Dnešní večere se mimořádně povedla, a ačkoliv se zdálo, že omáčky ke knedlům bude moc, nakonec nezbylo vůbec nic.

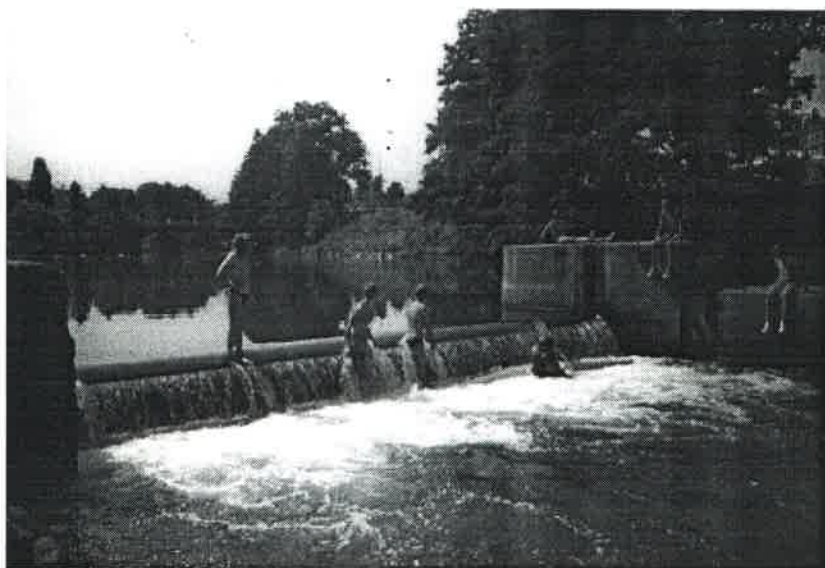
Podvečerní siesta .

Večer se skupina hráčů vydala do města za zábavou. V místní herně pak provozovali hru zvanou POOL BILLIARD až do pozdních nočních hodin.

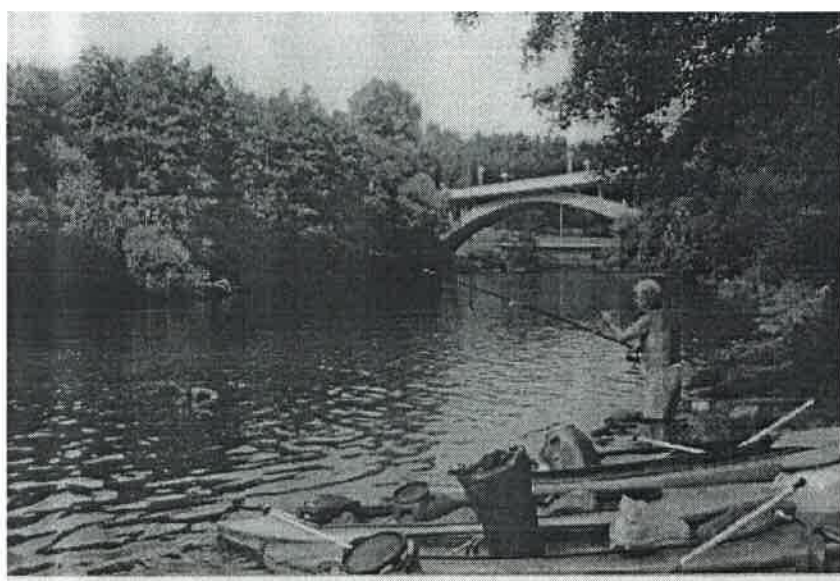
Jako každý den jsme se nejprve nasnídali a potom s velkou radostí zabalili. Před odjezdem dávají někteří jedinci koupačku - zřejmě součást ranní hygieny. Až k prvnímu jezu se obtěžovali pádlovat jen kormidelníci, poněvadž háčkové se k tomu nějak neměli. Tento jez většina deblovek stahovala. Žluťák při tom pustil loď a chytil jí až Mončičák o několik metrů níž po proudu, když se odvážně vrhl do řeky. Singlovka a kajaky však nemohli odolat malému válečku. Několik odvážlivců se zde také vrhlo ze zdi nad jezem do zpěněné vody a pak už jsme pokračovali v plavbě do Karlových Varů.

Zastavili jsme u jezu, který všichni úspěšně předrnali a velká většina se pak vydala na obhlídku slavného lázeňského města. K velkému smutku všech (Viktor však viditelně pookřál), nás zde opouští Magda, kterou volají povinnosti.

Děláme zde velký nákup na příští dny. Po návratu z rozpáleného města hledá většina lidí ochlazení pod jezem na kterém zatím zkoušejí kajakáři, Mlž a Mártý, sílu válečku.

Mončičák zde opět chytá odplouvající loď, tentokrát svou vlastní.

Árny pomáhá lovit ryby místnímu rybáři....

Vydáváme se na další cestu, konečná je na Hubertusu. Zdejší tábořiště známe z podzimních návštěv, a proto víme, že je třeba tu být včas. Nedorážíme nijak pozdě, ovšem i tak je to tu trochu přeplněné. Po chvíli úsilí se nám však podařilo najít plácek, na který se více méně vejde a jen Píďa s Matoušem, Medvěd a Árný s Martinou musí postavit své stany kousek dál. Blecha svůj stan nestaví vůbec a pro následující dva dny se ubydluje pod tropikem.

Po dobré večeři sedíme u ohně. Medvěd s Lenkou předvádějí HŘÍŠNÝ TANEC na kládě. Další zábavou se stal hod s Novou a později i s jinými jedinci. Medvěd pak bere do ruky sladké dřevo a my pějeme, což občas prokládáme šiškovými přestřelkami.

Za jednu povedenou trefu je později Lenka vložena několika postiženými do vody.

Za zmínku stojí rovněž Mlžův stan, ve kterém se děly podivné věci a byli sem zavlékáni nic netušící oběti. Zde na nich byly provozovány různé záludné způsoby mučení.

Postupně však všichni uléhají a u ohně zůstává jen skupinka otrlíků (Filip, Anča, Martina a Mlž), kteří jdou spát až ve 3.00 hodiny.

Už v devět hodin vstává služba, respektive Mlž, a připravuje k snídani čaj a vánočku. Ostatní se probouzí k životu až mezi desátou a jedenáctou - prostě odpočinkový den jak má být. Pak do vodáckého a hurá na Hubertus.

Jezdíme na deblovkách v singlu i v deblu. Samozřejmě nezahálíme ani kajaky a singlovka. Kdo má chuť, zkouší si peřej i proplavat. Dokonce musíme i zachraňovat. Nejprve cítí loď, ale došlo i na našince. Ondráš přejížděl proud tak nešťastně, že se ocitnul bokem lodi na kameni. Loď se naklonila a postavila proti vodě. Ta jí začala lámat a nám dalo hodně práce jí vůbec vyprostit. Ondráš i loď potřebovali po návratu do kempu ošetřit. Ondra naštěstí méně než loď.

Po druhé hodině opouští peřej většina lidí, dožadují se oběda a odhlašují se z večere. Vydávají se do Karlových Varů za krásami města.

Zbylí vodníci trénují, eskymují, blbnou a narážejí do šutru, který již pokřtil Ondra a jehož vracák je někdy nedosažitelný. Viki a Mončičák poskytují ze břehu všem odborný lékařský dozor. V sedm hodin opuštějí pěkně promrzlí peřej i ti nejtvdší.

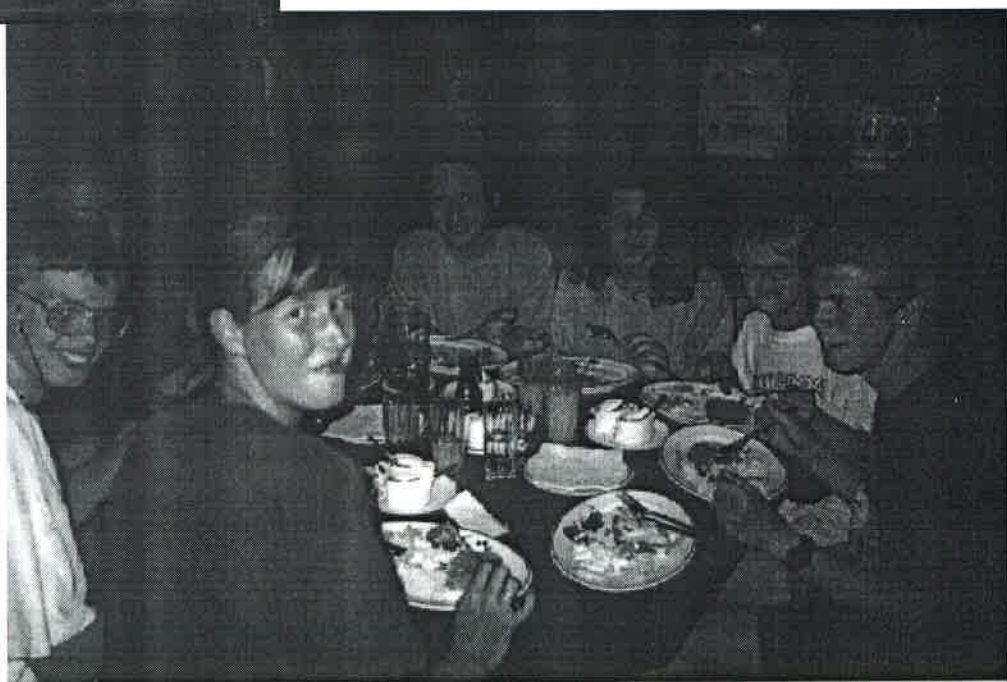

Další skupina se vydává bez večere do Varů najít televizi a shlédnout jedinečný film Amerika. Slíbenou činu si k večeri vaří jen skupinka opatrovatelů tábora (Píďa, Matouš, Pavel, Mlž ...?). Všem to moc chutná. V táboře se pak chvíli zpívá.

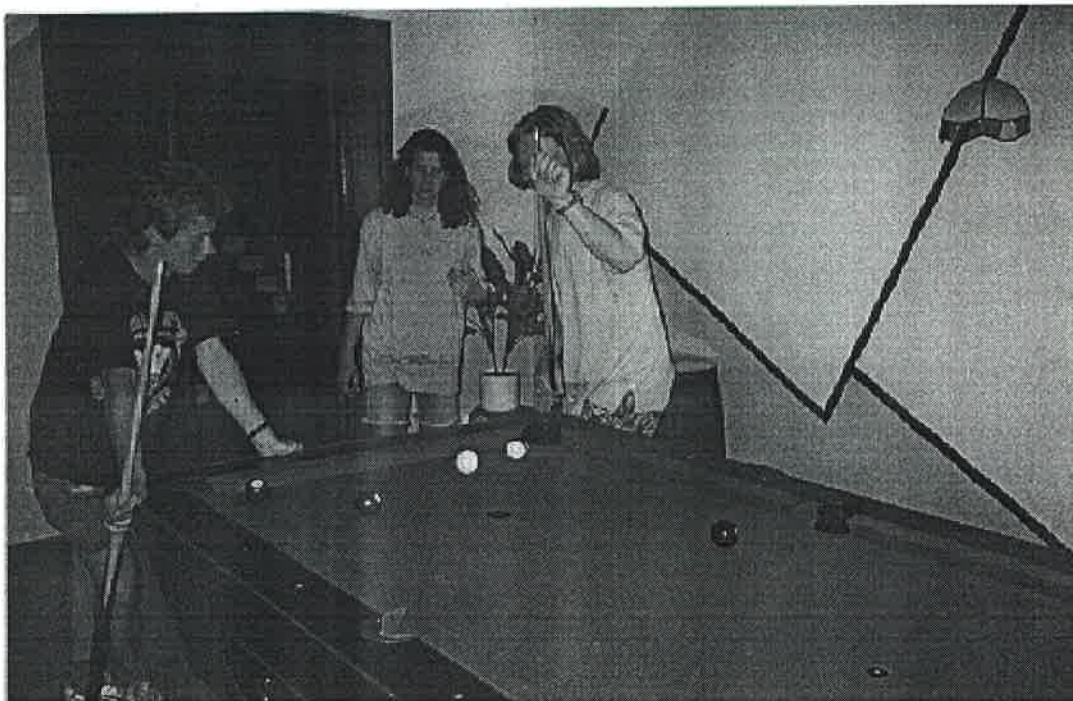
První větší skupina výletníků vyrazila pěšky po silnici na nejbližší zastávku busu. Po zjištění, že jede až za x minut, vyrážíme od stanice ke stanici, až se ocitáme ve Varech. Nejdříve navštívujeme cukrárnu, kde dáváme drink pro osvěžení. Vydáváme se na kolonádu a postupně ochutnáváme všechny zdejší prameny. Téměř bez výjimky se shodujeme, že je to humáč.

Jelikož nám po dlouhé a náročné cestě vyhládlo, vydáváme se do hostince na večeri. Prostředí je nádherné a ceny přijatelné. Nakonec i obsluha

byla skvělá a uspokojila i takového gurmána jako je Mártý. Sice až napodruhé, ale dostalo se mu slušného odškodného na účet podniku (13 pramen pro spravení chuti) i přesto, že Žluták šéfa podniku taktně upozornil na Mártýho věk.

Po dobré večeři trocha zábavy neškodí. Navštěvujeme proto biliardovou hernu a hrajeme o sto šest. Od obou stolů, které jsme obsadili se občas ozývají výbuchy veselí i nadávky na nemožné koule.

Čas letěl, a tak byl čas k návratu. Znamou cestou se vydáváme zpět do našeho kempu.

Výletníci se scházejí na břehu okolo 23 hodiny. Pavel a Mlž nevydrželi a začínají rozdováděné výletníky převážet. Někteří jsou nepochopitelně hladoví a vrhají se na zbytky večeře. Všichni jsou řádně unaveni náročným odpočinkovým dnem a tak brzy zalézáme do spacáků.

Zítra nás čeká další náročná plavba. V podvečer nás opustil další účastník letošního putování, Medvěd, prý ho volají jiné "závazky".

Dnes vstáváme okolo osmé a služba pod vedením Árného a Martiny nám k snídani připravila chléb s marmošou, kterou namazali nožem od pálivých paprik. Všem to moc chutnalo! Po snídani šli Ondra s Válcem vykoupat opravenou loď. Všichni ostatní si pomalu zabalili a vydali se na dnešní putování.

V pohodě sjíždíme Hubertus a bavíme se pozorováním ostaních projíždějících lodí, které s jekotem a křečovitým držením bortů sjíždějí drsnou vodu. Čeká nás etapa, kde není nic jisté. Nemáme nakoupeno ani na oběd, neznáme přesné místo tábořiště a vyrážíme do pro nás téměř neznámé části řeky. Zde nám nepomůže ani kilometráž, jelikož jsme se již přesvědčili, že její údaje často neodpovídají skutečnosti. Musíme proto spoléhat na náhodu. Máme štěstí a v Kyselce nás dva kluci posílají k soutoku s potokem, kde je obchod. Zde ovšem nastávají problémy. Nejprve se Válec nemůže

dostat k Pájově konvi a tudíž k penězům. Po příchodu k obchodu zjišťujeme, že otevírají až za 3/4 hodiny. Jelikož nás do krámu vyrazilo asi 15 děláme docela rámus. Ten upoutává pozornost majitele obchodu a díky Kosmičově brilantnímu vyjednávání se odhodlává vpustit nás dovnitř. Děláme velký nákup na celý víkend. U vody dáváme dlabanec a připravujeme se na další cestu.

Při nalodování propukají v některých posádkách nepokoje (Anča, Žluťák a Pavel s Lenkou), ovšem háčci jsou umraveněni svými kormidelníky a všichni vyrážíme na další cestu. Míjíme pěkný jez s božským válcem. Matouš jede s prázdnou lodí, Žluťák spouští a nabírá spoustu vody. Ostatní jez takticky obnášejí. Většina dává koupačku a skáče do bublin pod jez. Je zde pěkné i když trochu drahé tábořiště.

Zbytek odpoledne probíhal v pohodě, až na občasné hádky v posádkách a posléze mezi loděma, provázené ohromným stříkáním. Během několika kilometrů je většina posádek téměř úplně promočená a spory pomalu utichají. Dorážíme do Vojkovic, kde by mělo být dnešní tábořiště. Pravděpodobně ho míjíme a nám nezbyvá než pokračovat dál. Řeka tu naštěstí teče, je hezky peřejnatá, a tak nám dalších 8 km plavby nepřipadá tak dlouhých. Cestou vylovily některé posádky, s vidinou snadného zisku, z řeky přepravky od minerálek. Po přistání opět propukly nepokoje v posádkách (Fíla, Kosmič).

Rozbívíme tábor a služba začíná vařit večeři. Pavel si otevírá masérský salon a zájemcům dře kůži z těla. Po výborném rizotu se opět rozprcháváme na procházky a jen pár nadšenců zůstává u ohně, kde se snaží překřičet kolem jedoucí vlaky, táboříme totiž na loučce hned pod náspem.

Někteří však jdou spát až velmi pozdě.

Dnešní den začal pro některé velmi časně. Ve tři vzbudil Mártý Viktora (takto lékaře výpravy) slovy: "Viki, pojd' mi pomoci, Mončičák se poblil!" Nedlouho potom se dostavil i Ondra s podobným problémem. Naštěstí to již byli všichni postižení a po troše chlácholivých slov odešli zpět do spacáků.

Ovšem podivným zážitkům toho rána nebyl ještě konec. Jako první vstávala služba vedená dnes Žluťákem. Ten šel jako obvykle vzbudit svoje popdřizené. Jaké však bylo jeho překvapení, když našel ve stanu jen Novu a po Lence ani stopy. Naštěstí Anča zaslechla povědomý smích ze stanu obývaného Mlžem, Pavlem a jak se později ukázalo i Tomášem a samozřejmě Lenkou. Po následném vyšetření událostí minulé noci vyšlo najevo, že zábavy ve stanu se účastnila ještě Píďa, ovšem nedostatek místa ji donutil odejít spát do stanu, který legálně obývala celý puťák. Vzhledem k tomu, že ostatní členové služby již byli před stany, nedala se celá záležitost jen tak přejít a dostala se i do bulvárního puťákového tisku a následně i do tohoto povídání.

V deset dodělala služba snídani, a jelikož všichni již byli vzhůru, mohli jsme jíst. Byla rybí pomatlána, a jako obvykle někdo remcal, že to není k jídlu a někdo si pochvaloval. Za občasného mrhnutí začínáme balit. Fasujeme jablko a sušenku ke sváče a vyrážíme na poslední kilometry letošního puťáku. Čeká nás hezký 13 km dlouhý úsek plný peřejí. Podle některých je to nejhezčí část Ohře vůbec.

Projíždíme důkladně provalený jez. Řeka zde klidně protéká a na jez ukazují jen zbytky přehrazení u obou krajů. Ovšem viditelně se zde něco buduje, a možná příště již může být všechno jinak. Plavba probíhá velmi poklidně a díky dostatku kamenů v celé šíři řeky se dnes nikdo nenudí.

Překvapivě brzy dorážíme do cíle v Klášerci (ve 13.30). Tábořiště není z řeky vidět a nebyť Blechy, asi by jsme ho jen těžko hledali. Vlek je naštěstí na místě a my, po krkolomném vynášení lodí po úzkých schodech, rozbíjíme náš poslední puťákový tábor. Dáváme oběd a skupinky se pomalu rozlézají do města. Matouš s Blechou vyrážejí na nedaleký hrad. Po návratu se od nich dovídáme, že žádný hrad nenašli a pouze třikrát obešli město, ovšem po značené turistické trase. Někteří dohánějí co nestihli naspat v noci a polehávají až do večere. Ta se dnešní službě obzvláště povedla. Byl obyčejně neobyčejný buřtguláš a všichni se po něm dost olizovali.

Po krátkém zažívání a zjištění, že kytara je k nepotřebě (rozklížený krk), provádíme oblíbenou masáž páteře. Mezitím se setmělo a většina se přesouvá k ohýnku, kde se mluví o budoucích akcích, které nás čekají na podzim, ale i o příštím puťáku. Což takhle Hron!?

Kolem půlnoci se ti otrlejší odsunuli k sousednímu ohni u kterého panovala rozverná nálada a pělo se tam až do brzkých ranních hodin.

Ovšem to už je vlastně neděle .

Probouzíme se do sychravého dopoledne, právě když nás Viki se svou službou volá k snídani. Dneska jsou rohlíky s marmošou a perlou a k tomu kakao. V půl jedenácté začínají všichni trochu neochotně balit. Každou chvíli prší a nám se do Prahy moc nechce.

Nakládáme pádla vesty, nějaký erár a všechny lodě na vlek. Zbývá sbalit už jen několik stanů, které zůstali stát v dobré víře, že trochu oschnou. Konečně je sbalené i tropiko pod kterým jsme se mačkali, když déšť poněkud zesílil. Čas do příjezdu objednaného auta si krátíme fotbálkem. Je to tvrdá hra. Zápas ukončuje svým příjezdem červený Transit za nerozhodného stavu 1:1. Loučíme se s Bleškou a Viktorem, kteří odjíždějí s vlekem do Prahy.

Ostatní se pomalu vydávají na nádraží. Tam Žluťas zjišťuje, že Lenka neinformovala rodiče o změně příjezdu a ti na ní možná budou čekat na špatném nádraží. Vydává se s ní tedy hledat telefon. Vlak doráží na čas, a oproti tomu co nás vezl na puťák, je i docela prázdný. Obsazujeme dvě kupé, každé v jiném vagoně. V našem kupé probíráme kroniku, děláme doplňky a dopisujeme, co jsme zapoměli zapsat. Většina zmoženě odpočívá a podřimuje až do Prahy. Ve druhém kupé bylo, dle sdělení přímých účastníků, veselo a hráli se tam "různé hry". Z Holešovic se přesouváme tramvají do Podolí.

Po vyložení lodí a rozebrání bágů puťák Ohře 95 definitivně končí.